KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 14.4.2021 r.
COM(2021) 177 final

Zalecenie

DECYZJA RADY

upoważniająca do rozpoczęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o współpracy między Unią Europejską a Międzynarodową Organizacją Policji Kryminalnej (Interpolem)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST ZALECENIA

Terroryzm oraz poważne przestępstwa i przestępczość zorganizowana są obecnie coraz bardziej dynamicznymi, zglobalizowanymi i złożonymi zjawiskami, które wymagają zdecydowanej i skoordynowanej reakcji ze strony organów ścigania Unii Europejskiej. Ponadto terroryzm i poważna przestępczość stają się zjawiskami coraz bardziej mobilnymi, ponadnarodowymi i transgranicznymi. W związku z tym konieczne jest zaangażowanie się w pogłębioną i skuteczniejszą współpracę z organami międzynarodowymi, takimi jak Interpol, która to współpraca może stanowić pomost między UE a międzynarodowymi organami ścigania.

Kontekst obecnej współpracy między UE a Interpolem

Międzynarodowa Organizacja Policji Kryminalnej (Interpol)[1] jest największą na świecie międzyrządową organizacją policji kryminalnej, liczącą 194 państwa członkowskie. Ułatwia ona współpracę między organami ścigania, na przykład umożliwiając wymianę danych dotyczących ścigania przestępstw i dostęp do tych danych. Interpol zawarł wiele umów o współpracy z szeregiem organizacji międzynarodowych w dziedzinach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Wszystkie państwa członkowskie UE są członkami Interpolu.

Od czasu przyjęcia w 1983 r. pierwszego Regulaminu przetwarzania informacji policyjnych Interpol na przestrzeni lat aktualizował swoje procedury zgodnie z zasadą, że poszanowanie prywatności osoby ma podstawowe znaczenie dla wymiany informacji w kontekście ścigania przestępstw. Obecne zasady Interpolu dotyczące przetwarzania danych osobowych ostatnio zaktualizowano w 2019 r.[2]

UE i Interpol już od dawna prowadzą pogłębioną współpracę w wielu dziedzinach związanych ze ściganiem przestępstw. Interpol jest kluczowym partnerem UE w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego, w tym zwalczania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej, a także zintegrowanego zarządzania granicami.

Na przykład we wspólnym stanowisku Rady 2005/69/WSiSW[3] wezwano państwa członkowskie do wprowadzenia środków niezbędnych w celu poprawy współpracy między ich właściwymi organami ścigania oraz między nimi i organami tego rodzaju w państwach trzecich poprzez wymianę danych o paszportach[4] z Interpolem w celu zapobiegania poważnym przestępstwom i przestępczości zorganizowanej, w tym terroryzmowi, i zwalczania ich.

Interpol aktywnie uczestniczy również w operacyjnym wdrażaniu cyklu polityki UE/EMPACT[5], wspierając działania operacyjne państw członkowskich we współpracy

---

1 Statut Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol [I/CONS/GA/1956 (2017)].

2 Zasady Interpolu dotyczące przetwarzania danych [III/IRPD/GA/2011 (2019)].

3 Wspólne stanowisko Rady 2005/69/WSiSW z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie wymiany niektórych danych z Interpolem, Dz.U. L 27 z 29.1.2005, s. 61.

4 Dane o skradzionych, zagubionych lub przywłaszczonych paszportach i blankietach paszportowych, w formacie umożliwiającym umieszczenie ich w specjalnym systemie informacyjnym. Dane o paszportach wprowadzone do bazy danych Interpolu obejmują wyłącznie numer paszportu, kraj wydania i rodzaj dokumentu [art. 2 ust. 1 wspólnego stanowiska Rady 2005/69/WSiSW].

5 Wieloletni cykl polityki UE służy zwalczaniu najważniejszych zagrożeń dla UE związanych z zorganizowaną i poważną przestępczością międzynarodową w sposób spójny i metodyczny poprzez poprawę i zacieśnienie współpracy między odpowiednimi służbami państw członkowskich, instytucjami

z agencjami UE ds. wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych[6], które ściśle współpracują z Interpolem na podstawie szeregu umów lub ustaleń[7]. Wraz z utworzeniem w 2017 r. Prokuratury Europejskiej (EPPO)[8] powstał kolejny organ UE zajmujący się prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniem i popieraniem oskarżeń w sprawach transgranicznych. Konieczne jest ustanowienie i uregulowanie współpracy między EPPO a Interpolem, ponieważ Prokuratura Europejska wkrótce osiągnie operacyjność.

Ponadto UE jest jednym z największych darczyńców przekazujących środki Interpolowi. Środki te są przydzielane na projekty realizowane przez Interpol lub projekty, w których Interpol jest partnerem. Są one przeznaczane w szczególności na działania dotyczące wymiany informacji, ścigania przestępstw, w tym współpracy w zakresie zarządzania granicami i budowania zdolności, oraz na projekty i programy ukierunkowane na szereg obszarów związanych z terroryzmem i poważną przestępczością, koncentrujące się na wymiarze regionalnym – przede wszystkim na Afryce, Azji i Ameryce Łacińskiej.

Potrzeba zawarcia umowy o współpracy między UE a Interpolem

W strategii UE w zakresie unii bezpieczeństwa z 2020 r.[9] wzywa się państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy między UE a Interpolem jako niezbędnego elementu służącego wzmocnieniu współpracy i wymiany informacji. W strategii uznano, że Interpol, jedna z największych międzyrządowych organizacji policji kryminalnej, ma do odegrania istotną rolę w tym zakresie. Komisja przeanalizuje zatem sposoby zacieśnienia współpracy z Interpolem, w tym ewentualny dostęp do baz danych Interpolu oraz wzmocnienie współpracy operacyjnej i strategicznej. Ponadto w planie dla UE w dziedzinie zwalczania terroryzmu z 2020 r.[10] uznano, że Interpol jest kluczowym partnerem w walce z terroryzmem, np. z uwagi na jego wiedzę fachową na temat zagranicznych bojowników terrorystycznych, że istnieją obszary, w których należy nawiązać lub zacieśnić współpracę, oraz że szereg organów UE stoi w obliczu operacyjnej potrzeby posiadania dostępu do baz danych Interpolu w celu wykonywania swoich zadań.

UE i agencjami UE, a także państwami trzecimi i organizacjami, w tym, w stosownych przypadkach, sektorem prywatnym.

6 Agencje ds. wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych są to unijne agencje ustanowione na podstawie tytułu V TFUE – „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości". Należą do nich: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust), Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA), Agencja Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL) oraz Agencja Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA).

7 Umowa o współpracy między Interpolem a Europolem została podpisana w dniu 5 listopada 2001 r. Porozumienie o współpracy między Eurojustem a Interpolem zostało podpisane w dniu 15 lipca 2013 r. Porozumienie robocze między Interpolem a Fronteksem zostało podpisane w dniu 27 maja 2009 r. Porozumienie robocze między CEPOL-em a Sekretariatem Generalnym Interpolu zostało podpisane w dniu 6 grudnia 2017 r. Umowa o współpracy między Interpolem a EMCDDA została podpisana w dniu 25 września 2001 r.

8 Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, Dz.U. L 283 z 31.10.2017, s. 1.

9 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie strategii UE w zakresie unii bezpieczeństwa, Bruksela, 24.7.2020, COM(2020) 605 final.

10 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów. Plan dla UE w dziedzinie zwalczania terroryzmu: przewidywanie, zapobieganie, ochrona i reagowanie, Bruksela, 9.12.2020, COM(2020) 795 final.

Pomimo prowadzonej współpracy z Interpolem istnieją obszary, w których można i należy ją zacieśnić, a nawet nowe obszary, w których można i należy ustanowić taką współpracę, aby zaspokoić szereg niezbędnych potrzeb operacyjnych i wdrożyć istniejące akty prawne w celu lepszego wsparcia państw członkowskich w zapobieganiu terroryzmowi i przestępczości zorganizowanej oraz zwalczaniu tych zjawisk. Wspomniane potrzeby operacyjne wymagają zawarcia umowy o współpracy z Interpolem.

W poniższych akapitach szczegółowo określono te potrzeby.

Po pierwsze, istnieje potrzeba zawarcia **nowej umowy o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol[11]) a Interpolem.** Europol zawarł z Interpolem umowę o współpracy, która przewiduje wymianę danych osobowych, już w 2001 r.[12], na długo przed wejściem w życie rozporządzenia w sprawie Europolu w dniu 1 maja 2017 r. Umowa ta nie zapewnia jednak Europolowi bezpośredniego ani pośredniego dostępu do informacji i baz danych Interpolu, w szczególności do jego not zawierających informacje na temat terrorystów[13]. Ponadto Agencja wymienia informacje z Interpolem i uzyskuje dostęp do baz danych Interpolu wyłącznie do celów wykonywania swoich zadań za pośrednictwem oficera łącznikowego Interpolu przy Europolu lub oficera łącznikowego Europolu przy Interpolu. Potrzebna jest zatem nowa umowa[14] regulująca stosunki między Agencją a Interpolem, zarówno w celu uwzględnienia najnowszych osiągnięć w zwalczaniu terroryzmu oraz transgranicznej i międzynarodowej poważnej przestępczości zorganizowanej, jak i w celu zarządzania bieżącymi potrzebami operacyjnymi, zakresem działania Europolu[15] oraz najnowszym unijnym systemem ochrony danych[16].

---

[11] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW. Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53.

[12] Umowa ta została następnie uzupełniona kilkoma dokumentami dotyczącymi współpracy uzgodnionymi lub zawartymi między obiema organizacjami, na przykład dotyczącymi współpracy za pośrednictwem oficerów łącznikowych oraz utworzenia, wdrożenia i obsługi bezpiecznego łącza komunikacyjnego do celów wymiany informacji.

[13] Noty Interpolu to międzynarodowe wnioski o współpracę lub ostrzeżenia umożliwiające organom ścigania wymianę krytycznych informacji dotyczących przestępczości, w tym informacji na temat terroryzmu. Noty zawierają ostrzeżenia o działalności przestępczej osób, w przypadku gdy osoby te uznaje się za stwarzające potencjalne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego, ostrzeżenia dotyczące zdarzeń, osób, przedmiotów lub procesów stwarzających poważne i bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego, a także informacje na temat sposobów działania przestępców, a także stosowanych przez nich przedmiotów, urządzeń i metod ukrywania się.

[14] Art. 25 rozporządzenia w sprawie Europolu stanowi, że Komisja musi dokonać oceny postanowień zawartych w umowach o współpracy zawartych przed wejściem w życie rozporządzenia w sprawie Europolu, takich jak umowa z Interpolem. Komisja musi poinformować Parlament Europejski i Radę o rezultacie tej oceny i w stosownych przypadkach może przedłożyć Radzie zalecenie w sprawie decyzji upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji w celu zawarcia umów międzynarodowych zgodnie z art. 218 TFUE, przyznających odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych.

[15] Od czasu zawarcia umowy o współpracy między Europolem a Interpolem zakres działania Europolu zmienił się dwukrotnie: w 2009 r., a następnie w 2017 r. (decyzja Rady 2009/371/WSiSW, rozporządzenie (UE) 2016/794). W dniu 9 grudnia 2020 r. Komisja przedstawiła wniosek w sprawie rozszerzenia zakresu działania Europolu (Bruksela, 9.12.2020, COM(2020) 796 final).

[16] Od czasu wejścia w życie umowy o współpracy między Europolem a Interpolem z 2001 r. unijny system ochrony danych znacznie się zmienił. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych, Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1), rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych

Po drugie, istnieje **potrzeba zapewnienia interoperacyjności.** UE i Interpol przeprowadziły wstępne rozmowy na temat potrzeby zawarcia umowy o współpracy w następstwie przyjęcia rozporządzeń[17] w sprawie interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze granic i polityki wizowej oraz współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji, a także rozporządzenia w sprawie europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS)[18].

Rozporządzenia w sprawie interoperacyjności i europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż umożliwiają państwu członkowskiemu UE lub agencji UE kontrolowany dostęp do dwóch baz danych Interpolu[19] za pośrednictwem europejskiego portalu wyszukiwania. Wspomniane dwie bazy danych Interpolu to baza zawierająca dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży (SLTD) oraz baza danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu (TDAWN). Bazy te zawierają dużą ilość danych dotyczących dokumentów podróży obywateli państw trzecich. Korzystanie z tych baz danych może zminimalizować luki informacyjne, zmaksymalizować dopasowania pozytywne, a w rezultacie poprawić wyniki operacyjne europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż.

W obu powyższych rozporządzeniach stwierdza się, że przeszukiwania baz danych Interpolu muszą być realizowane w taki sposób, by żadne informacje nie zostały ujawnione właścicielowi wpisu w bazie Interpolu. Umowa o współpracy z Interpolem zapewni wymaganą podstawę prawną, w tym zabezpieczenia i gwarancje dotyczące ochrony danych, oraz upoważnienie, dzięki któremu europejski portal wyszukiwania będzie mógł się łączyć z bazami danych Interpolu. Umowa o współpracy zapewni również ramy do ustanowienia bezpiecznego połączenia europejskiego portalu wyszukiwania i europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż z infrastrukturą informatyczną Interpolu, co umożliwi dostęp do baz danych Interpolu. Celem jest pomoc w zapobieganiu przestępstwom terrorystycznym i ich ściganiu.

---

w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39), dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89) (dyrektywa o ochronie danych w sprawach karnych). Należy również zauważyć, że przepisy dotyczące ochrony danych objęte zakresem działania Europolu zostały zaktualizowane od czasu wejścia w życie umowy o współpracy między Europolem a Interpolem z 2001 r.

[17] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze granic i polityki wizowej oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1861 oraz decyzje Rady 2004/512/WE i 2008/633/WSiSW (Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 27) oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 i (UE) 2019/816 (Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 85).

[18] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 z dnia 12 września 2018 r. ustanawiające europejski system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS) i zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1077/2011, (UE) nr 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 i (UE) 2017/2226 (Dz.U. L 236 z 19.9.2018, s. 1).

[19] W kontekście rozporządzeń w sprawie interoperacyjności i ETIAS (art. 4 pkt 17 rozporządzeń (UE) 2019/817 i (UE) 2019/818 oraz art. 12 rozporządzenia (UE) 2018/1240) „bazy danych Interpolu" oznaczają wyłącznie bazę Interpolu zawierającą dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży (baza danych SLTD) oraz bazę danych dokumentów podróży powiązanych z notami (baza danych TDAWN).

W tym samym kontekście w 2018 r. Komisja przedstawiła wniosek[20] dotyczący rewizji rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego[21], które to rozporządzenie – podobnie jak rozporządzenie w sprawie europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż – umożliwi wysyłanie zautomatyzowanych zapytań do unijnych systemów zarządzania granicami i bezpieczeństwa oraz baz danych Interpolu. W grudniu 2020 r. Parlament Europejski i Rada osiągnęły porozumienie polityczne w sprawie tego wniosku; formalne przyjęcie nastąpi w nadchodzących miesiącach. Porozumienie polityczne dotyczy tekstu zawierającego podobny przepis jak przepis zawarty w rozporządzeniu w sprawie europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż. W związku z tym w negocjacjach z Interpolem dotyczących zawarcia umowy o współpracy należy również uwzględnić rewizję rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego. Ten element również pomoże w zapobieganiu przestępstwom terrorystycznym i ich ściganiu.

Po trzecie, organy ścigania i organy sądowe **potrzebują aktualnych informacji na temat przestępców i przestępstw**. Interpol zarządza szeregiem baz danych zawierających takie informacje w skali globalnej, które przekazują 194 państwa członkowskie Interpolu. 18 baz danych[22] Interpolu obejmuje ponad 100 mln wpisów organów ścigania, zawierających informacje na temat osób fizycznych, takie jak imiona i nazwiska oraz odciski palców, skradzionego mienia, np. paszportów i pojazdów, broni białej i broni palnej.

Informacje te są cenne dla Europolu, Fronteksu[23], Eurojustu i EPPO, ponieważ umożliwiają im wykonywanie zadań zgodnie z ich zakresami działania. Zwiększają one ich skuteczność przez zapewnienie operacyjnej wartości dodanej, zwłaszcza gdy agencje te i EPPO wspierają państwa członkowskie w wykrywaniu terroryzmu i innych poważnych przestępstw, zapobieganiu im i ich zwalczaniu. Dzięki tym źródłom informacji agencje te i EPPO mogą poprawić dokładność i jakość już dostępnych informacji, zidentyfikować wszelkie powiązania między informacjami, zlikwidować luki informacyjne, a tym samym dostarczyć państwom członkowskim kompleksowe i ujednolicone dane wywiadowcze. Mimo że bazy danych są bezpośrednio dostępne dla państw członkowskich UE będących członkami Interpolu, Frontex, Eurojust i EPPO nie mają obecnie dostępu zgodnie z ich zakresami działania (dostęp bezpośredni albo wyszukiwanie na zasadzie „trafienie/brak trafienia") ze względu na brak umowy z Interpolem[24].

---

20 COM(2018) 302 final z 16.5.2018.

21 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS), Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

22 Noty (szczegółowe informacje są przechowywane w Systemie Informacji Kryminalnych Interpolu – ICIS); baza danych nominalnych; Międzynarodowa Baza Danych Wizerunków Dzieci Wykorzystywanych Seksualnie; baza zawierająca odciski palców, profile DNA oraz wizerunki twarzy; baza zawierająca dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży (SLTD); baza zawierająca dane skradzionych dokumentów administracyjnych (SAD); baza zawierająca dane dokumentów podrobionych; Edison; bazy zawierające dane skradzionych pojazdów silnikowych (SMV), jednostek pływających oraz dzieł sztuki (WOA), tabela odniesienia Interpolu dotycząca broni palnej, system Interpolu do zarządzania rejestrowaniem i śledzeniem nielegalnej broni (iARMS), sieć informacji balistycznych Interpolu (IBIN), baza danych dotyczących sieci przestępczości zorganizowanej oraz baza danych dotyczących piractwa morskiego.

23 Frontex odnosi się do Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylenia rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1).

24 Zgodnie z art. 6 ust. 2 i art. 27 Zasad Interpolu dotyczących przetwarzania danych [III/IRPD/GA/2011 (2019)] zawarcie umowy z Interpolem jest konieczne do tego, aby podmioty międzynarodowe miały dostęp do systemu informacyjnego Interpolu.

Poniżej szczegółowo opisano kwestie specyficzne dla poszczególnych agencji.

Europol

Agencja prowadzi obecnie wymianę informacji z Interpolem i uzyskuje dostęp do baz danych Interpolu do celów wykonywania swoich zadań za pośrednictwem oficera łącznikowego Interpolu przy Europolu lub oficera łącznikowego Europolu przy Interpolu w ramach obowiązującej umowy o współpracy między Europolem a Interpolem[25]. Praktyka pokazuje jednak, że procedura ta powinna zostać udoskonalona, przyspieszona i ujednolicona, aby ułatwić szybki dostęp do tych informacji, zwłaszcza do informacji zawartych w bazach danych Interpolu dotyczących zwalczania terroryzmu, w szczególności w jego notach zawierających informacje o terrorystach. Dzięki temu w ramach wsparcia operacyjnego udzielanego przez Europol państwom członkowskim, zwłaszcza w postaci jego zdolności analitycznych, możliwe byłoby korzystanie z informacji będących w posiadaniu Interpolu. Bezpośredni albo pośredni dostęp do baz danych Interpolu poprawiłby zatem współpracę operacyjną przy należytym uwzględnieniu ograniczeń nałożonych przez właścicieli danych.

Frontex

Mandat Fronteksu obejmuje zapewnienie zintegrowanego zarządzania granicami na granicach zewnętrznych UE w celu skutecznego zarządzania tymi granicami przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych[26]. Jednym z elementów europejskiego zintegrowanego zarządzania granicami są środki ułatwiające legalne przekraczanie granic oraz, w stosownych przypadkach, środki związane z zapobieganiem przestępczości transgranicznej na granicach zewnętrznych, w szczególności terroryzmowi, przemytowi migrantów i handlowi ludźmi oraz z ich wykrywaniem[27]. W tym kontekście istnieje operacyjna potrzeba, aby personel kategorii 1 (*personel statutowy*[28]) *stałej służby* Fronteksu miał dostęp do baz danych Interpolu do celów wykonywania swoich zadań. W szczególności art. 82 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1896 stanowi, że członkowie zespołów kategorii 1 muszą być uprawnieni do wykonywania wszelkich zadań i korzystania z wszelkich uprawnień w zakresie kontroli granicznej[29] przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2016/399[30] (kodeks graniczny Schengen). Obejmuje to sprawdzanie obywateli państw trzecich w bazach danych Interpolu (w szczególności w bazie zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży) na granicach

---

25 Art. 3 protokołu ustaleń z 2009 r., o którym mowa w art. 4 ust. 1 umowy między Interpolem a Europolem z 2001 r., przewiduje, że oficer łącznikowy drugiej strony jest odpowiedzialny za ułatwianie praktycznej wymiany informacji.

26 Art. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1896.

27 Art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2019/1896.

28 Zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) 2019/1896 w skład stałej służby Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej muszą wchodzić cztery kategorie personelu operacyjnego. Kategoria 1 obejmuje personel statutowy rozmieszczony w charakterze członków zespołów na obszarach operacyjnych zgodnie z art. 55 tego rozporządzenia. Agencja musi wnieść wkład do stałej służby w postaci członków swojego personelu statutowego (kategoria 1) rozmieszczanych na obszarach operacyjnych w charakterze członków zespołów odpowiedzialnych za zadania i posiadających uprawnienia określone w art. 82 wspomnianego rozporządzenia. Do ich zadań należy zwalczanie przestępczości transgranicznej i terroryzmu.

29 Zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/399 ruch graniczny na granicach zewnętrznych musi podlegać odprawom dokonywanym przez straż graniczną. Odprawom mogą podlegać również środki transportu i przedmioty będące w posiadaniu osób przekraczających granicę.

30 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1, wersja skonsolidowana, zmienione rozporządzeniami (UE) 2016/1624, (UE) 2017/458 i (UE) 2019/817.

zewnętrznych na podstawie art. 8 ust. 3 lit. a) pkt (i)[31] i (ii)[32] oraz art. 6 ust. 1 lit. e)[33] kodeksu granicznego Schengen. Ten element pomoże w zapobieganiu przestępstwom terrorystycznym i ich ściganiu, w szczególności podczas odpraw granicznych na granicach zewnętrznych UE.

Eurojust

Zasadniczą potrzebą operacyjną Agencji jest zacieśnienie współpracy z Interpolem[34] i uzyskanie podstawy prawnej do wymiany danych osobowych do celów wykonywania jej zadań[35]. W szczególności konieczne jest zapewnienie usystematyzowanego i strukturalnego zaangażowania Interpolu w sprawy prowadzone przez Eurojust, w tym udziału w spotkaniach koordynacyjnych, pracach ośrodków koordynacji i wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych[36]. Zwłaszcza w przypadkach, w których poszukiwane jest wsparcie Eurojustu w zakresie koordynacji wdrażania środków sądowych i konieczne jest przeprowadzenie aresztowań osób w państwach trzecich, zaangażowanie Interpolu wniosłoby wartość dodaną, przyspieszyłoby postępowanie sądowe oraz ułatwiło pracę Eurojustu[37]. Istnieje również potrzeba, aby Eurojust prowadził z Interpolem wymianę informacji na temat osób podejrzanych o bycie zagranicznymi bojownikami terrorystycznymi[38], ze szczególnym

---

31 Przy wjeździe i wyjeździe obywatele państw trzecich muszą podlegać szczegółowej odprawie, która obejmuje weryfikację tożsamości i obywatelstwa obywatela państwa trzeciego oraz autentyczności i ważności dokumentu podróży uprawniającego do przekroczenia granicy. Wymaga to sprawdzenia w odpowiednich bazach danych, w szczególności (ale nie tylko) w bazie danych SLTD Interpolu.

32 Powyższa odprawa obejmuje weryfikację, czy dokumentowi podróży towarzyszą w stosownych przypadkach wymagana wiza lub dokument pobytowy.

33 Zgodnie z warunkami wjazdu obywatele państw trzecich nie są uważani za stanowiących zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych żadnego z państw członkowskich, a w szczególności nie dokonano wobec nich, na tej samej podstawie, wpisu w krajowych bazach danych państw członkowskich do celów odmowy wjazdu.

34 Motyw 46 rozporządzenia (UE) 2018/1727 stanowi, że należy wzmocnić współpracę między UE a Interpolem poprzez promowanie sprawnej wymiany danych osobowych z jednoczesnym zapewnieniem poszanowania podstawowych praw i wolności w przypadku automatycznego przetwarzania danych osobowych. Gdy operacyjne dane osobowe są przekazywane przez Eurojust Interpolowi oraz państwom, które oddelegowały swoich przedstawicieli do Interpolu, zastosowanie powinno mieć rozporządzenie (UE) 2018/1727, w szczególności przepisy o międzynarodowym przekazywaniu danych.

35 Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) 2018/1727 Eurojust musi wspierać i wzmacniać koordynację i współpracę między krajowymi organami prowadzącymi postępowania przygotowawcze i organami właściwymi w zakresie wnoszenia i popierania oskarżeń w związku z poważną przestępczością, która wchodzi w zakres właściwości Eurojustu, jeżeli przestępczość ta dotyka co najmniej dwóch państw członkowskich lub wymaga wspólnego ścigania, w oparciu o operacje przeprowadzane i informacje dostarczane przez organy państw członkowskich, Europol, Prokuraturę Europejską i OLAF. Eurojust musi wykonywać swoje zadania na wniosek właściwych organów państw członkowskich, z własnej inicjatywy lub na wniosek Prokuratury Europejskiej w zakresie właściwości Prokuratury Europejskiej.

36 Zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1727 Eurojust musi pomagać właściwym organom państw członkowskich w zapewnianiu najlepszej możliwej koordynacji postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń; zapewniać wsparcie operacyjne i techniczne na potrzeby transgranicznych operacji i postępowań przygotowawczych państw członkowskich, w tym na potrzeby wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych oraz wspomagać działania państw członkowskich związane ze zwalczaniem form poważnej przestępczości wchodzących w zakres właściwości Agencji.

37 Zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) 2018/1727 Eurojust musi ułatwiać wykonywanie wniosków i decyzji dotyczących współpracy wymiarów sprawiedliwości, w tym wniosków i decyzji opartych na instrumentach służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania.

38 Zgodnie z definicją zagraniczni bojownicy terrorystyczni to „osoby, które podróżują do państwa innego niż państwo ich zamieszkania lub obywatelstwa w celu popełnienia, zaplanowania lub przygotowania aktów terrorystycznych lub udziału w nich bądź prowadzenia lub przyjmowania szkoleń terrorystycznych, w tym w związku z konfliktem zbrojnym” [rezolucja Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 2178 (2014)].

uwzględnieniem sądowego rejestru antyterrorystycznego[39] prowadzonego przez Eurojust. Kanały Interpolu są już wykorzystywane do przekazywania wniosków o ekstradycję[40] i wkrótce mogą być dostępne do celów przekazywania wniosków o wzajemną pomoc prawną[41].

Prokuratura Europejska (EPPO)

EPPO jest niezależnym organem UE właściwym do spraw dochodzenia, ścigania i stawiania przed sądem sprawców i współsprawców przestępstw naruszających interesy finansowe UE. Jest uprawniona do wszczynania postępowań przygotowawczych, wykonywania nakazów ścigania i sprawowania funkcji oskarżyciela publicznego przed właściwymi sądami państw członkowskich. W tym kontekście potrzeby operacyjne EPPO w zakresie współpracy z Interpolem są takie same jak potrzeby każdego krajowego organu dochodzeniowego i organu ścigania w państwach członkowskich i obejmują dostęp do informacji przechowywanych w bazach danych Interpolu[42] oraz wymianę informacji z Interpolem i państwami trzecimi za pośrednictwem Interpolu. Potrzeba ta stała się jeszcze większa, zważywszy na transgraniczny charakter przestępstw, które wchodzą w zakres właściwości EPPO, oraz konieczność współpracy z państwami trzecimi. Ponadto oczekuje się, że EPPO będzie zwracała się do Interpolu o pomoc w celu ułatwienia wymiany informacji, w szczególności w kontekście wzajemnej pomocy prawnej. Współpraca między EPPO a Interpolem musi jeszcze zostać ustanowiona i uregulowana zgodnie z przepisami dotyczącymi kompetencji EPPO w kontekście współpracy z organizacjami międzynarodowymi w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania jej zadań[43].

---

39 Sądowy rejestr antyterrorystyczny został uruchomiony w 2019 r. w Eurojuście, aby wzmocnić reakcję wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich na zagrożenia terrorystyczne i zwiększyć bezpieczeństwo obywateli. W rejestrze gromadzone są najważniejsze informacje sądowe, aby ustanawiać powiązania w toku postępowań prowadzonych przeciwko podejrzanym o popełnienie przestępstw terrorystycznych. Administratorem sądowego rejestru antyterrorystycznego jest Eurojust z siedzibą w Hadze, który zapewnia całodobowe wsparcie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości. Tego rodzaju scentralizowane informacje pomogą prokuratorom w bardziej aktywnej koordynacji i w wykrywaniu podejrzanych lub sieci będących przedmiotem dochodzeń w konkretnych sprawach o potencjalnych skutkach transgranicznych.

40 Na 83. sesji Zgromadzenie Ogólne Interpolu przyjęło instrument prawny regulujący stosowanie systemu e-Ekstradycja (regulamin dotyczący systemu e-Ekstradycja) (Monako, 3–7 listopada 2014 r., rezolucja AG-2014-RES-20).

41 Celem inicjatywy dotyczącej elektronicznego przekazywania wzajemnej pomocy prawnej (e-MLA) jest opracowanie narzędzia Interpolu umożliwiającego bezpieczne przekazywanie takiej pomocy. Na mocy rezolucji GA-2018-87-RES-04 (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie, 18–21 listopada 2018 r.), w porozumieniu z państwami członkowskimi Interpolu, Sekretariatowi Generalnemu powierzono zadanie przedstawienia sprawozdania na temat technicznego rozwoju systemu e-MLA oraz przedłożenia Zgromadzeniu Ogólnemu do zatwierdzenia na przyszłej sesji, jeżeli właściwe finansowanie zostanie zapewnione, odpowiedniego zbioru zasad regulujących korzystanie z tej nowej zdolności Interpolu.

42 Na przykład not dotyczących osób, które to noty są szczególnie istotne w sprawach związanych z korupcją i nadużyciami finansowymi, bazy danych SLTD, bazy danych Dial-Doc, w której udostępniane są informacje o nowych formach podrabiania dokumentów, poszczególnych baz danych dotyczących skradzionego mienia do celów dochodzeniowych i celów odzyskiwania mienia.

43 W art. 99 ust. 3 i art. 104 rozporządzenia (UE) 2017/1939 dotyczącego EPPO przewidziano współpracę między EPPO a organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Interpol, w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania zadań EPPO. Motyw 96 rozporządzenia dotyczącego EPPO stanowi, że: „Wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej należą do Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol). Aby wypełniać swoją misję, Interpol otrzymuje, przechowuje i przekazuje dane osobowe w celu wspierania właściwych organów w zapobieganiu przestępczości międzynarodowej i w jej zwalczaniu. W związku z tym należy wzmocnić współpracę między Unią a Interpolem poprzez promowanie sprawnej wymiany danych osobowych, jednocześnie zapewniając poszanowanie podstawowych praw i wolności w odniesieniu do automatycznego przetwarzania danych osobowych. Gdy

Potrzeba zawarcia umowy o współpracy została również uznana i potwierdzona przez Interpol i jej członków. Na 88. sesji, która odbyła się w październiku 2019 r., Zgromadzenie Ogólne Interpolu przyjęło rezolucję nr 5 upoważniającą Sekretariat Generalny Interpolu do przystąpienia do negocjacji z UE w sprawie zawarcia umowy o współpracy.

Inne formy współpracy

Jednocześnie istnieje potrzeba uwzględnienia innych form współpracy z Interpolem, do których utrzymania będzie dążyć Komisja wraz z wysokim przedstawicielem ds. WPZiB, w imieniu UE, jako części odrębnego instrumentu dotyczącego Interpolu, na podstawie art. 220 TFUE. Współpraca ta będzie zgodna z art. 220 ust. 2 TFUE pod względem określenia ogólnych ram współpracy i ustanowienia ram zorganizowanego dialogu między UE a Interpolem na wysokim szczeblu i na szczeblu technicznym. Współpraca ta zapewni również służbom bezpieczeństwa Komisji, Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, Rady i Parlamentu dostęp do konkretnych baz danych Interpolu na potrzeby kontroli bezpieczeństwa w zakresie przeszłości, dochodzeń i dochodzeń wewnętrznych dotyczących obywateli państw trzecich, a także upoważnienie Komisji do wprowadzania do bazy Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży kontrolowanych powiadomień o utraconych, skradzionych i cofniętych unijnych dokumentach laissez-passer oraz wydawania takich powiadomień.

2. PRZEWIDYWANA UMOWA O WSPÓŁPRACY

Przewidywana umowa o współpracy między UE a Interpolem będzie służyć realizacji następujących celów:

– uregulowaniu współpracy między Europolem a Interpolem, z uwzględnieniem najnowszych osiągnięć w zwalczaniu terroryzmu oraz transgranicznej i międzynarodowej poważnej przestępczości zorganizowanej, jak również bieżących potrzeb operacyjnych, zakresu działania Europolu oraz najnowszego unijnego systemu ochrony danych;

– zapewnieniu zabezpieczeń i gwarancji niezbędnych do udzielenia państwom członkowskim UE i agencjom UE kontrolowanego dostępu do bazy Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży (SLTD) oraz bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu (TDAWN), za pośrednictwem europejskiego portalu wyszukiwania, w zakresie niezbędnym do wykonywania ich zadań, zgodnie z przysługującymi im prawami dostępu, z przepisami UE lub krajowymi regulującymi taki dostęp oraz przy pełnym poszanowaniu wymogów UE w zakresie ochrony danych i praw podstawowych;

– zapewnieniu zabezpieczeń i gwarancji niezbędnych do umożliwienia państwom członkowskim UE i Fronteksowi (jego jednostce centralnej europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż) dostępu do baz danych Interpolu za

---

operacyjne dane osobowe są przekazywane przez Prokuraturę Europejską Interpolowi oraz państwom, które oddelegowały swoich przedstawicieli do Interpolu, zastosowanie powinno mieć niniejsze rozporządzenie, w szczególności przepisy o międzynarodowym przekazywaniu danych.”. Ponadto zgodnie z motywem 97 rozporządzenia dotyczącego EPPO „[g]dy Prokuratura Europejska przekazuje operacyjne dane osobowe organowi państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, lub Interpolowi na podstawie umowy międzynarodowej zawartej zgodnie z art. 218 TFUE, odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób powinny zapewnić zgodność z przepisami dotyczącymi ochrony danych zawartymi w niniejszym rozporządzeniu”.

pośrednictwem europejskiego portalu wyszukiwania oraz przy poszanowaniu wymogów UE w zakresie ochrony danych i praw podstawowych;

– zapewnieniu zabezpieczeń i gwarancji niezbędnych do wdrożenia zmienionego rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego umożliwiającego państwom członkowskim UE dostęp do bazy Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży (SLTD) oraz bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu (TDAWN) za pośrednictwem europejskiego portalu wyszukiwania podczas rozpatrywania wniosków o wydanie wizy lub zezwolenia na pobyt, przy pełnym poszanowaniu wymogów UE w zakresie ochrony danych i praw podstawowych;

– ustanowieniu i uregulowaniu współpracy między Prokuraturą Europejską („EPPO"), ustanowioną na mocy rozporządzenia (UE) 2017/1939, a Interpolem, zgodnie z ich zakresami działania i przy pełnym poszanowaniu wymogów UE w zakresie ochrony danych i praw podstawowych;

– zapewnieniu podstawy prawnej upoważniającej Europol, pracowników Fronteksu kategorii 1 (personel statutowy stałej służby) oraz EPPO do uzyskania dostępu do odpowiednich baz danych Interpolu[44] w celu wykonywania ich zadań, przy pełnym poszanowaniu wymogów UE w zakresie ochrony danych i praw podstawowych;

– zapewnieniu podstawy prawnej upoważniającej Eurojust i EPPO do wymiany informacji operacyjnych z Interpolem, przy pełnym poszanowaniu wymogów UE w zakresie ochrony danych i praw podstawowych.

Wszystkie cele wymienione powyżej muszą być w pełni zgodne z unijnym systemem ochrony danych[45].

3. KOMPETENCJE UE

Art. 3 ust. 2 TFUE stanowi, że UE ma wyłączną kompetencję „do zawierania umów międzynarodowych (...) w zakresie, w jakim ich zawarcie może wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres". Umowa międzynarodowa może wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres, jeżeli obszar objęty umową pokrywa się z przepisami UE lub jest w znacznym stopniu uwzględniony w prawie Unii. Unia Europejska przyjęła wspólne zasady na podstawie art. 16, 77, 79, 85, 86, art. 87 ust. 1 i 2 oraz art. 88 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczące aspektów, które należy zawrzeć w umowie o współpracy.

Obowiązujące ramy prawne Unii Europejskiej obejmują:

– rozporządzenia (UE) 2016/794, (UE) 2019/1896, (UE) 2018/1727, (UE) 2017/1939 odpowiednio w sprawie Europolu, Fronteksu, Eurojustu i EPPO, w tym przepisy dotyczące współpracy z organizacjami międzynarodowymi takimi jak Interpol;

– rozporządzenia (UE) 2019/817, (UE) 2019/818 i (UE) 2018/1240, które przewidują kontrolowany dostęp państw członkowskich UE lub agencji UE do bazy Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży oraz bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu;

---

[44] Oprócz dostępu dla Europolu, Fronteksu, Eurojustu i EPPO do SLTD i TDAWN za pośrednictwem europejskiego portalu wyszukiwania, w sprawie którego UE będzie negocjować z Interpolem, bazy danych zostaną dokładniej sprecyzowane zgodnie z odpowiednimi zakresami działania wymienionych organów oraz ich potrzebami operacyjnymi.

[45] Rozporządzenie (UE) 2018/1725, rozporządzenie (UE) 2018/1725 i dyrektywa (UE) 2016/680.

– w rozporządzeniu (UE) 2017/458 zmieniającym rozporządzenie (UE) 2016/399 (kodeks graniczny Schengen) mającym na celu zintensyfikowanie odpraw na granicach zewnętrznych z wykorzystaniem odpowiednich baz danych jako jedną z baz danych, które należy sprawdzić, uwzględniono bazę Interpolu zawierającą dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży.

Niniejsze zalecenie jest zgodne z przepisami powyższych aktów prawnych.

4. PODSTAWA PRAWNA

Celem niniejszego zalecenia jest uzyskanie od Rady upoważnienia dla Komisji do negocjowania w imieniu UE przyszłej umowy o współpracy między UE a Interpolem. Podstawę prawną upoważnienia do rozpoczęcia negocjacji stanowi dla Rady art. 218 ust. 3 i 4 TFUE.

5. NEGOCJACJE

Zgodnie z art. 218 TFUE Komisja zostanie mianowana jako negocjator UE w odniesieniu do umowy o współpracy między UE a Interpolem.

Komisja będzie prowadzić negocjacje zgodnie z wytycznymi negocjacyjnymi określonymi w załączniku do decyzji oraz w konsultacji ze specjalnym komitetem wyznaczonym przez Radę.

Komisja będzie na bieżąco udzielać Parlamentowi Europejskiemu pełnych informacji o przebiegu negocjacji we właściwym czasie.

Zalecenie

DECYZJA RADY

upoważniająca do rozpoczęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o współpracy między Unią Europejską a Międzynarodową Organizacją Policji Kryminalnej (Interpolem)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 218 ust. 3 i 4,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Należy rozpocząć negocjacje w celu zawarcia umowy o współpracy („umowa") między Unią Europejską a Interpolem. Celem umowy będzie uregulowanie współpracy między Unią a Interpolem w obszarze ścigania przestępstw zgodnie z art. 87 i 88 TFUE, współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych zgodnie z art. 82, 85 i 86 TFUE oraz współpracy w obszarze bezpieczeństwa granic (w ramach zarządzania granicami) zgodnie z art. 77 TFUE.

(2) Umowa powinna regulować współpracę między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania („Europol") a Interpolem, z uwzględnieniem najnowszych osiągnięć w zwalczaniu terroryzmu oraz transgranicznej i międzynarodowej poważnej przestępczości zorganizowanej, jak również bieżących potrzeb operacyjnych oraz zakresu działania Europolu.

(3) Umowa powinna zapewniać zabezpieczenia i gwarancje niezbędne do upoważnienia państw członkowskich UE i unijnych agencji do uzyskania kontrolowanego dostępu do bazy Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży („SLTD") oraz bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu („TDAWN"), za pośrednictwem europejskiego portalu wyszukiwania („ESP"), w zakresie niezbędnym do wykonywania ich zadań, zgodnie z przysługującymi im prawami dostępu oraz przepisami Unii lub przepisami krajowymi regulującymi taki dostęp.

(4) Umowa powinna zapewniać zabezpieczenia i gwarancje niezbędne do upoważnienia państw członkowskich UE i jednostki centralnej europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż („ETIAS") w ramach Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej („Frontex") do uzyskania dostępu do bazy Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży oraz do bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu za pośrednictwem europejskiego portalu wyszukiwania.

(5) Umowa powinna zapewniać zabezpieczenia i gwarancje niezbędne do wdrożenia zmienionego rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego upoważniającego państwa członkowskie UE do uzyskania dostępu do baz danych Interpolu za pośrednictwem europejskiego portalu wyszukiwania podczas rozpatrywania wniosków o wydanie wizy lub zezwolenia na pobyt.

(6) Umowa powinna ułatwić ustanowienie i uregulowanie współpracy między Prokuraturą Europejską („EPPO”) a Interpolem.

(7) Umowa powinna zapewnić podstawę prawną upoważniającą Europol, personel statutowy stałej służby Fronteksu (personel kategorii 1) oraz Prokuraturę Europejską do uzyskania dostępu do odpowiednich baz danych Interpolu w celu wykonywania ich zadań.

(8) Umowa powinna zapewnić podstawę prawną zezwalającą Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych („Eurojust”) i Prokuraturze Europejskiej na wymianę informacji operacyjnych z Interpolem.

(9) Art. 23 ust. 1, 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794[1] przewiduje wymianę danych osobowych między Europolem a organizacjami międzynarodowymi w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań Europolu określonych w art. 4 rozporządzenia (UE) 2016/794.

(10) Zgodnie z art. 5 ust. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817[2], art. 5 ust. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818[3] oraz art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240[4] przeszukiwania baz danych Interpolu powinny być realizowane w taki sposób, by żadne informacje nie zostały ujawnione właścicielowi wpisu w bazie Interpolu. Zgodnie z art. 65 rozporządzenia (UE) 2018/1240 dane osobowe nie są przekazywane ani udostępniane państwom trzecim, organizacjom międzynarodowym ani podmiotom prywatnym z wyjątkiem przekazywania danych do Interpolu na potrzeby automatycznego przetwarzania w bazie zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży i w bazie danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu; przewidziano w nim także, że takie przekazywania podlegają przepisom rozporządzenia (UE) 2018/1725[5].

---

1 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze granic i polityki wizowej oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1861 oraz decyzje Rady 2004/512/WE i 2008/633/WSiSW (Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 27).

3 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 i (UE) 2019/816 (Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 85).

4 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 z dnia 12 września 2018 r. ustanawiające europejski system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS) i zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1077/2011, (UE) nr 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 i (UE) 2017/2226 (Dz.U. L 236 z 19.9.2018, s. 1).

5 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

(11) W art. 80, 99 i 104 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939[6] określono w szczególności stosunki Prokuratury Europejskiej z organizacjami międzynarodowymi oraz przewidziano wymianę informacji między nimi.

(12) W świetle motywu 33 rozporządzenia (UE) 2016/794 oraz motywu 46 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727[7] należy wzmocnić współpracę między Europolem a Interpolem oraz odpowiednio Eurojustem i Interpolem poprzez promowanie sprawnej wymiany danych osobowych.

(13) W art. 68 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896[8] przewidziano możliwość współpracy Fronteksu z organizacjami międzynarodowymi, do których w szczególności należy Interpol. Zgodnie z art. 82 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1896 członkowie zespołów ze stałej służby Fronteksu muszą wykonywać wszelkie zadania i korzystać z wszelkich uprawnień w zakresie kontroli granicznej określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399[9] (kodeks graniczny Schengen). Zgodnie z art. 8 ust. 3 lit. a) pkt (i)[10] i (ii)[11] oraz art. 6 ust. 1 lit. e)[12] rozporządzenia (UE) 2016/399 obejmuje to sprawdzanie obywateli państw trzecich w bazach danych Interpolu (w szczególności w bazie Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży) na granicach zewnętrznych państw członkowskich i państw trzecich uczestniczących we wdrażaniu, stosowaniu i rozwijaniu dorobku Schengen w odniesieniu do kontroli osób na granicach zewnętrznych.

(14) W art. 47 ust. 1, 5 i 6, art. 52 i art. 56 rozporządzenia (UE) 2018/1727 określono stosunki Eurojustu z organizacjami międzynarodowymi oraz przewidziano wymianę danych osobowych między nimi.

(15) W świetle motywu 96 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 należy wzmocnić współpracę między Unią a Interpolem poprzez promowanie sprawnej wymiany danych osobowych.

---

6 Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz.U. L 283 z 31.10.2017, s. 1).

7 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) oraz zastąpienia i uchylenia decyzji Rady 2002/187/WSiSW (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 138).

8 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylenia rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1).

9 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

10 Przy wjeździe i wyjeździe obywatele państw trzecich podlegają szczegółowej odprawie, która obejmuje weryfikację tożsamości i obywatelstwa obywatela państwa trzeciego oraz autentyczności i ważności dokumentu podróży uprawniającego do przekroczenia granicy. Wymaga to sprawdzenia w odpowiednich bazach danych, w szczególności (ale nie tylko) w bazie danych SLTD Interpolu.

11 Powyższa odprawa obejmuje weryfikację, czy dokumentowi podróży towarzyszą w stosownych przypadkach wymagana wiza lub dokument pobytowy.

12 Zgodnie z warunkami wjazdu obywatele państw trzecich nie są uważani za stanowiących zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych żadnego z państw członkowskich, a w szczególności nie dokonano wobec nich, na tej samej podstawie, wpisu w krajowych bazach danych państw członkowskich do celów odmowy wjazdu.

(16) W art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725[13] określono warunki przekazywania operacyjnych danych osobowych organizacjom międzynarodowym.

(17) Umowa powinna być w pełni zgodna z przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi ochrony danych określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679[14], rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 oraz dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/680[15].

(18) Umowa ta powinna być w pełni zgodna z prawami podstawowymi i nie naruszać zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta"), zwłaszcza prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego uznanego w art. 7 Karty, prawa do ochrony danych osobowych, uznanego w art. 8 Karty, oraz prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu uznanego w art. 47 Karty. Umowa powinna być stosowana zgodnie ze wszystkimi prawami i zasadami zapisanymi w Karcie.

(19) Komisja powinna przeprowadzić konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych podczas negocjowania umowy, a w każdym razie przed jej zawarciem.

(20) Na negocjatora Unii należy wyznaczyć Komisję,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Komisja zostaje niniejszym upoważniona do negocjowania w imieniu Unii Europejskiej umowy między Unią Europejską a Międzynarodową Organizacją Policji Kryminalnej w sprawie współpracy i koordynacji działań w zakresie zapobiegania terroryzmowi i poważnej przestępczości oraz zwalczania tych zjawisk, a także w zakresie zapewniania europejskiego zintegrowanego zarządzania granicami na zewnętrznych granicach państw członkowskich i państw trzecich uczestniczących we wdrażaniu, stosowaniu i rozwijaniu dorobku Schengen w odniesieniu do kontroli osób na granicach zewnętrznych, w tym w sprawie niezbędnych zabezpieczeń służących ochronie danych osobowych.

Artykuł 2

Wytyczne negocjacyjne przedstawiono w załączniku.

---

[13] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

[14] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

[15] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89) (dyrektywa o ochronie danych w sprawach karnych).

Artykuł 3

Negocjacje są prowadzone w porozumieniu z [nazwę komisji specjalnej wprowadza Rada].

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący